

Sabina Stepanovic

Verdwenen

The Lakeside Special

Eerste druk 2022

Copyright © Sabina Stepanovic

Omslag vormgeving: BetiBupp33

Redactie : A. Lindeboom

© www.sabinastepanovic.com

The Lakeside Series

Verdwenen

Young Adult

Proloog

Ze zeggen dat alles zoveel beter is aan de andere kant. Het moment dat een mens zijn leven op aarde achter zich laat en in het licht stapt, zal er een nieuwe wereld voor ze openen. Een wereld zonder pijn en verdriet, een wereld van vrede. Wat een onzin! Ik geloofde nooit in het hiernamaals. Als je dood ben, ben je dood. Klaar. Basta. Dat lag dus even anders. Het is waar: er opent zich een nieuwe wereld voor je. Een donkere wereld. Het maakt niet uit hoe hard je schreeuwt of hoe je je best doet om ze te laten weten dat je er nog steeds bent, niemand kan je horen en niemand kan je zien. Nou ja, bijna niemand... Het overkwam mij. Soms zijn er mensen die door die dikke onzichtbare muur heen kunnen kijken. Mensen met een speciale gave. Mensen als Salina Walker. Mijn naam is Jordy, en dit is mijn verhaal...

Hoofdstuk 1

Spring break

Spring break, het was eindelijk zover. Het moment, waar we allemaal naar uitkeken. Ik sprak Grace eerder vandaag nog. We wilden iets speciaals doen om de vakantie te vieren. Deze keer hadden we geen zin om, net als alle voorgaande jaren, naar de kermis te gaan. Leuk hoor, zo'n evenementenpark, maar niet als je elk jaar weer op dezelfde plek, met dezelfde attracties komt.

Mijn broer Jeremy kwam met het idee om met z'n allen naar het huis van onze ouders te gaan; het huisje bij het meer dat aan de rand van stad lag.

Lakeside stond nou niet bepaald bekend om de vele uitgaansgelegenheden.

De meeste mensen van onze leeftijd brachten hun vrije tijd door op het strand, de ideale plek voor feestgangers en skinny dippers. Het huisje van mijn ouders werd na de scheiding nog nauwelijks gebruikt, en dus dacht Jeremy dat het de ideale plek was om door te zakken.

Niemand die het door zou hebben dat er een stel dronken tieners in het bos rondgingen. Ik

had er geen goed gevoel bij. Iets zei me dat ik daar niet heen moest gaan, maar de anderen stonden erop. We zouden lekker ons gang kunnen gaan zonder dat iemand ons zou betrappen. Toch leek het me geen goed idee. Dat niet alleen, er was nog iets dat me zwaar op de maag lag: mijn relatie met Grace, het meisje van mijn tweelingbroer. Ik wilde al een tijdje de relatie verbreken, maar het kwam er steeds niet van. En nu stond ik hier weer voor haar deur, zonder enig idee hoe ik het haar moest vertellen. Waarom was ik in de eerste instantie iets met haar begonnen? Was het uit medelijden? Ik wist zeker dat Jeremy naast Grace ook iets met Krista, een andere vriendin, had. Hij bleef het ontkennen, maar ik wist wel beter. Iedere keer als Grace en hij ruzie hadden, dan kwam ze naar mij toe. Uiteindelijk groeiden we naar elkaar toe en kwamen we in een situatie terecht, waarvan het einde ver te zoeken was. Ik dacht dat ik verliefd op haar was; verstrikt in mijn eigen web van leugens hield ik mij daaraan vast. Ik wilde die ene persoon voor haar zijn. De persoon die haar wél goed behandelde, niet zoals Jeremy deed. Maar ik

was niet veel beter. De situatie werd alsmaar gecompliceerder en dus besloot ik dat we er beter mee konden stoppen. Maar wanneer was het juiste moment om dit ook werkelijk te doen? Ik staarde naar de deurbel voor mijn neus, raapte al mijn moed bij elkaar, en belde aan. Ineens hoorde ik twee lachende mensen achter me. Ze waren druk in gesprek. Ik draaide me om en zag Grace en Jeremy, arm in arm, op me af komen. *Oeps*. Ik had moeite mijn hartslag onder controle te houden. Het gezicht van Grace betrok toen ze me zag staan, even meende ik angst in haar ogen te zien. 'Jordy?' vroeg ze voorzichtig met een snelle blik naar Jeremy, die blijkbaar niks door had van de spanning tussen ons. 'Hé, broertje, wat doe jij hier?' vroeg hij. Ik slikte even en toverde een glimlach tevoorschijn. 'Ik zocht jou,' verzon ik maar snel. 'Ik vroeg me af of jullie klaar zijn voor vertrek.' *Nog meer leugens*. 'Ja, ik ga even mijn tas pakken en dan kunnen we gaan.' Grace liet Jeremy's arm los en trok een sprintje naar de voordeur. Ik keek haar na en probeerde mijn frustraties te

verdringen.

'Tonight is the night!' hoorde ik Jeremy zeggen, zodra Grace uit het zicht verdween. Ik trok een wenkbrauw op en keek hem vragend aan.

'Vanavond ga ik dit meisje de nacht van haar dromen geven.' Jeremy grijnsde en maakte een gebaar met zijn handen en heupen dat ik maar al te goed begreep. Ik voelde een steek in mijn hart en ook al wilde ik het niet toegeven, het deed wel even wat met me. Ik schudde het gevoel vlug van me af en vervolgde mijn toneelstukje. Niet veel later verscheen Grace alweer in de deuropening. Ze trok de deur achter zich dicht en kwam naar ons toe. Haar lange blonde haren hadden een gedeelte van haar gezicht bedekt en ze vermeed nog altijd oogcontact met me.

'Ik ben er klaar voor,' zei ik.

'Grace, rij jij met Jordy mee? Ik moet Krista ophalen, haar moeder heeft de auto.'

Ik draaide me om naar Jeremy. *Meen je dat nou serieus?* Ik geloofde mijn oren niet. Hij vertelde me net dat hij grote plannen had met haar en evengoed ging hij naar Krista. Dat was echt niet alleen om haar op te halen. Ik besloot om niks te

zeggen en stapte in de auto.

Grace kroop naast me en deed haar gordel om.

‘Wat doe je hier?’ snauwde ze. ‘Wat nou als Jeremy het door had?’

‘Chill, Grace, hij had niks door.’ Ik kon het haar zeggen, nu, hier en er meteen vanaf zijn. Ik deed het niet. Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan. *Waar was ik bang voor?* Mijn vingers tikten nerveus op het stuur. Op dat moment belde David me. ‘Hé, Dave, sup?’ Ik was blij met de afleiding.

‘Ik ben onderweg naar het huisje bij het meer. Heather, Mischa en Jimmy rijden met mij mee, dan weet je dat.’

‘Top, Grace en ik komen er ook aan. Jeremy is wat later want hij moet Krista nog ophalen. We zien jullie straks.’

‘Joe, later,’ hoorde ik hem zeggen voordat hij ophing.

Hoofdstuk 2

Ruzie

David en de anderen waren er al toen Grace en ik aankwamen. Niet veel later waren Jeremy en Krista er ook. Nadat we ons hadden gesetteld gingen we naar beneden.

Jimmy had een paar kratten bier bij zijn broer gescoord. Als hij er zelf voor naar de winkel was gegaan had hij het nooit meegekregen vanwege zijn leeftijd. Ondanks zijn brede postuur had hij nog altijd een kinderlijk hoofd dat zijn leeftijd verraadde. Hij zette de kratten bier naast de bank en plofte met een brede grijns neer. Zijn zwarte haren stonden warrig overeind en zijn lichtgroene ogen waren op Heather gericht. Dat Jimmy een oogje had op Heather, was overduidelijk.

Urenlang zaten we te luisteren naar Jeremy's verhalen. Ja, het was mijn broer, en ja ik hield van hem, maar soms kon hij zo irritant zijn. Zoals nu. De manier waarop hij naar Krista keek en hoe die twee continu om elkaar heen

hingen. Ik wist zeker dat hij van twee walletjes at.

Krista was al zo lang gek op Jeremy, en hij genoot van alle aandacht die hij kreeg van de meiden. Ondanks dat was het wel duidelijk dat hij hetzelfde voelde voor Krista als zij voor hem. Ik heb me altijd al afgevraagd hoe het kon dat iedereen om ons heen het zag, behalve Grace. Misschien wilde ze het gewoon niet zien? 'Wist je dat dit bos ook wel "het vervloekte bos" wordt genoemd?' vroeg Jeremy.

Daar gaan we weer...

Ik zag hoe hij een flesje bier pakte en Grace naar zich toe trok. Mijn ogen gingen naar Krista, die wat ongemakkelijk met de touwtjes van haar hoodie zat te spelen. Arme meid. Ik nam haastig een slok van mijn bier en schudde het van me af. 'Oh, kom op man, die onzin geloof je toch niet? Pa en ma zeiden dat om te voorkomen dat wij het bos in zouden gaan.'

'Jaja,' zei Jeremy kortaf. Voor de rest negeerde hij me.

Zijn aandacht was, net als die van Jimmy, gevestigd op Heather, die de hele avond al stilletjes op de bank zat. Ik merkte ook op dat

haar iets dwars zat. Normaal gesproken kon ze haar mond niet houden. Dat was nu anders. Blijkbaar was ik niet de enige die in de gaten had dat ze zich vandaag anders gedroeg dan gewoonlijk.

‘Hé, wat is er met jou aan de hand? Je bent zo stil.’ Jeremy keek haar vragend aan.

Heather barstte in tranen uit.

Hij ging naast haar op de bank zitten en sloeg een arm om haar heen. Haar gestijlde haren waren weer veranderd in de grote krullen die ze had toen ze voor het eerst bij ons op school kwam.

‘Hé, wat is er nou?’ vroeg Jeremy.

Heather veegde vlug haar tranen weg. ‘Ik heb tegen jullie gelogen toen ik jullie vertelde dat ik voor een paar dagen de stad uit was om mijn vriend te zien. Ik ging eigenlijk naar een begrafenis.’

Ik schrok even en zag hoe ook de ogen van mijn vrienden ineens wijd open stonden.

‘Een begrafenis? Van wie?’ wilde Jeremy weten.

‘De begrafenis van mijn vriend.’ Ze keek niemand aan en staaarde naar haar voeten.

De stilte die de kamer op dat moment vulde,

was oorverdovend.

Mijn ogen gingen naar David, aangezien hij en Heather nu een setje waren. Zijn reactie was vreemd. Ik vroeg me af wat er op dat moment door zijn hoofd ging.

‘Hoe uh... is hij gestorven?’ vroeg David. Het was alsof hij geen oogcontact durfde te maken met zijn eigen vriendin. Ik probeerde te raden wat zijn blik inhield. Jaloezie? Schuld? Ik wist dat ze regelmatig ruzie hadden, omdat Heather steeds weer beloofde dat ze het uit zou maken met haar vriend Daniel, zodat David haar niet langer meer hoefde te delen met hem. Ik snapte sowieso al niet wat hij in haar zag.

‘Hij heeft een auto-ongeluk gehad. Hij had gedronken en is op een vrachtwagen ingereden,’ vertelde Heather.

Nu mengde Mischa, Davids tweelingzus, zich ook in het gesprek.

‘Wanneer was dat?’ vroeg ze.

‘Vorige week. Ik zat bij hem in de auto. We hadden ergens ruzie over.’

Heather wierp een betekenisvolle blik op David die mij genoeg zei over de reden van de ruzie.

Jimmy was ook ondertussen naast Heather op de bank gaan zitten. Zoals gewoonlijk gedroeg hij zich overbezorgd naar haar. Ook hij deed erg zijn best om Davids rol over te nemen.

‘Zat jij ook in die auto?’

‘Ja, Jimmy, ik was erbij.’

Ik rolde met mijn ogen vanwege de manier waarop Heather het zei. Ze was altijd al een kattenkop geweest. Een van de redenen waarom ze mijn minst favoriete persoon was.

‘Maar dat is verschrikkelijk!’

Niemand reageerde op Jimmy’s woorden. We luisterden gespannen naar wat Heather nog meer te vertellen had.

‘Ik wou dat hij wist hoe erg ik het vind wat er is gebeurd. Als we geen ruzie hadden gemaakt leefde hij nu nog.’

‘Ik heb een idee,’ zei Jeremy.

Als Jeremy een idee had, kon dat niet veel goeds betekenen. Hij liep naar de kast en haalde er een doos uit. ‘Weten jullie wat dit is?’ vroeg hij, terwijl hij de doos op de tafel gooide.

Ik zag het al meteen: het was het Oujabord dat mijn ouders ooit bij een antiekwinkel vandaan hadden gehaald. Mijn moeder was gek op

antieke spullen en dit bord mocht niet in haar collectie missen.

‘Het is een hulpmiddel om in contact te komen met energieën uit de andere wereld.’

Ik stond op om het bord van hem af te pakken, maar hij hield me tegen. ‘Jer, dat spul is gevaarlijk, man,’ waarschuwde ik. Ik hoopte dat hij dat bord niet echt wilde gaan gebruiken.

Iedereen wist toch welke risico’s daaraan verbonden waren? ‘Kom op, broertje, niet doen.’ Ik kon het wel tegen hem blijven zeggen, maar zodra Jer iets in zijn hoofd had, was hij niet van het idee af te brengen. Integendeel, hij ging alleen maar tegenwerken.

‘Wat is je probleem, man? Het is maar een spelletje!’

‘Het is niet zomaar een spel. Dit spul is echt gevaarlijk! Je weet heel goed dat veel mensen die dit zonder professionele begeleiding deden er de rest van hun leven problemen aan overhielden, omdat ze er per ongeluk een boze geest mee opriepen.’

Jeremy rolde geïrriteerd met zijn ogen. ‘Zegt degene die niet in spoken gelooft.’ Hij opende de doos en haalde het bord eruit.

Ik werd boos toen ik besepte dat hij niet zou stoppen. Hij schoot in de lach toen hij de bevreesde blik in de ogen van de anderen zag. 'Jongens, kom op! Heather is verdrietig door het verlies van haar vriend, en dit is de manier dat ze hem kan vertellen hoeveel spijt ze heeft.' 'Je bent echt een sukkel, Jer!' riep ik gefrustreerd.

Jeremy liet het daar niet bij zitten. Stel je voor dat hij voor schut zou worden gezet door mij. Zijn broer.

'Yo, ik ben geen sukkel, oké?' Hij was kwaad en wierp me een vernietigende blik toe. Hij gaf me een duw waardoor ik bijna mijn evenwicht verloor. Dat pikte ik niet, dus gaf ik hem een harde duw terug. Hij struikelde en viel bovenop de tafel. Het was nooit mijn bedoeling geweest dat hij zo hard terecht zou komen. Hij sprong woedend op en we raakten in gevecht.

'Jongens, hou op!' hoorde ik een van de meiden roepen. Ik dacht dat het Grace was. Ik was zó boos dat ik nauwelijks doorhad wat er om me heen gebeurde, totdat David en Jimmy zich in het gevecht mengden en ons uit elkaar haalden. Ik verloor me uit Davids greep en deed een

stap terug. Mijn adem was zwaar van frustratie en ik moest echt even afkoelen, dus besloot ik naar buiten te gaan.

Jeremy en de anderen gingen doodleuk door met dat spiritboard, maar ik wilde daar niets mee te maken hebben.

Grace was me naar buiten gevolgd. In de verte hoorde ik haar roepen. Nu even niet, dacht ik. Ik had geen idee waar ik naartoe ging. Het enige dat ik wilde was weg zijn van dat huis en de mensen daar binnen. Voordat ik het wist stond ik op de pier. Ik voelde de wind door mijn haren gaan. De wind zwol aan; er was storm op komst. Dat was wel duidelijk omdat het water hard tekeer ging tegen de pier.

'Jordy, wacht nou even!' riep Grace toen ze me naderde.

Ik draaide me om en zag de angstige blik in haar ogen. Het was donker en mistig en het leek steeds erger te worden. Zo nu en dan verlichtte het maanlicht haar gezicht.

'Wat, Grace?!' Ik schreeuwde gefrustreerd.

Grace sloeg haar armen om mijn nek. Ze wilde me een knuffel geven, maar dat liet ik niet toe. Ik trok me los uit haar omhelzing. Dit was het moment. Ik moest het haar vertellen. Het was nu of nooit. De avond was nu toch al voor ons verpest. 'We moeten hiermee ophouden, Grace.' Wat bedoel je? Ophouden met wat?'

Ik zag haar verwarring. 'Jij en ik. Ons. Grace, je bent de vriendin van mijn broer. Het kan niet,' zei ik spijtig. Ik gaf echt wel om haar, maar Grace was met Jeremy en ondanks dat Jeremy soms een eikel kon zijn, zelfs tegen mij, verdiende hij het niet om zo verraden te worden.

'Je maakt het toch niet uit?' vroeg ze bezorgd. Ze probeerde zich groot te houden toen ik tranen in haar ogen zag verschijnen. Ik keek haar aan en zweeg.

'Nee, Jordy, alsjeblieft... Doe dit niet. Ik wil jou! Ik vertel het Jeremy! Of we kunnen het samen doen?' Haar warme handen raakten mijn gezicht aan en ze trok me naar zich toe. Ik liet haar los. Misschien iets ruwer dan de bedoeling was. Ik had meteen al spijt van wat ik deed. Ik wilde haar hand pakken, maar toen werd ze

kwaad.

Grace trok zich met een ruk terug. Het ging zo snel dat ik niet eens doorhad dat mijn armband brak en op de pier viel.

‘Grace, het spijt me,’ fluisterde ik. Ik wilde haar dit niet aandoen, maar ik kon niet anders. Onze hele relatie was gebaseerd op één grote leugen. Ik hoopte dat we evengoed nog vrienden konden blijven. Blijkbaar hadden we allebei een andere kijk op wat we hadden.

Ze draaide zich om en wilde weglopen. Ik wilde het uitpraten, we moesten het uitpraten.

‘Grace, wacht. Het hoeft niet op deze manier te eindigen.’ Ik rende achter haar aan en greep haar bij de arm.

Ze duwde me weg. Ik had niet door dat ik zo dicht op de rand stond. Mijn voet glipte van de pier, waardoor ik mijn evenwicht verloor en in het water terecht kwam. Het was ondertussen nog harder gaan waaien. Ik zocht wanhopig naar houvast. Misschien kon ik me ergens aan vastgrijpen. Toen kwam die ene golf. Ik werd door het water meegesleurd en uiteindelijk raakte mijn hoofd iets hards en ik raakte buiten bewustzijn.

Wat er daarna gebeurde? Geen idee...

De volgende ochtend werd ik wakker in bed. Wat was er gebeurd? Ik kon me niet herinneren hoe ik mijn weg terug naar het huisje had gevonden. Beneden hoorde ik de stemmen van de anderen. Ze waren in paniek. Ik liep mijn kamer uit en bleef bovenaan de trap staan luisteren. Ik kon hen zien zitten in de zithoek. Grace huilde en ze zag er belabberd uit. Had ze het misschien uitgemaakt met Jeremy? Was hij erachter gekomen dat ik iets met zijn vriendin had? Nee, dan hadden ze me wel wakker gemaakt. Ik zuchtte diep en liep naar beneden. Ik was klaar voor wat er mijn kant op zou komen. Tenminste, dat dacht ik. 'Goedemorgen!' riep ik op mijn vrolijkst, alsof er niks aan de hand was. De anderen reageerden niet. Ze staarden allemaal verslagen naar de grond. Jeremy liep zenuwachtig heen en weer te ijsberen. David zag ik nergens. 'Jezus, wie is er doodgegaan?' Nog steeds geen reactie. Iets dat

Jeremy op dat moment zei, deed me beseffen dat er iets niet klopte. 'Jordy is vannacht gewoon naar huis gegaan, ik weet het zeker.' David kwam de kamer binnen. 'Alle auto's staan er nog,' zei hij hijgend.

Ik zag hoe de gezichten van mijn broer en vrienden betrokken. Angst straalde van hen af. 'Dave, jongens, wat is dit? Ik ben gewoon hier hoor,' zei ik geïrriteerd. Het rare was dat ik wel onzichtbaar voor hen leek. Niemand die me leek te horen of te zien. Ik liep naar Jeremy en legde een hand op zijn schouder. Mijn hand ging dwars door hem heen. Angst overspoelde me en ik raakte in paniek. Ik probeerde het opnieuw en opnieuw, kneep mezelf in mijn arm, hopend dat ik wakker zou worden, maar dat werd ik niet. Was ik dood? Ik wilde een vaas van de tafel pakken, ook daar ging ik dwars doorheen. Nu pas realiseerde ik me dat ik niks meer voelde. Geen pijn, geen honger of dorst... ik was niet eens moe. Ik was dood...